

in het fascistische paradijs. Het gekrijsch van den Duce naar koloniën, wegens de sterke overbevolking van Italië, bewijst, dat daar, zelfs nu deze eierzuchtige drijver er een fascistisch paradijs van maakte, geen heil te bespieden is.

Wat Adolf weet te brengen, zagen wij in de praktijk: moord, leugen, diefstal, bluf, brandstichting, kortom de volkomen „Realpolitik” van Horst Wessel, den souteneur en beroepsdief. Hij heeft het Marxisme verpletterd.... iedere Deutsche porie snakt naar Marxistische vernieuwing. Het aantal arrestaties door de Hitlerbandieten verricht, vindt zijn equivalent in het aantal krijgsgevangenen, dat de Deutsche generaals in den oorlog opgaven. Iederen dag zooveel; indien deze getallen bij benadering juist zouden zijn geweest, dan waren er toen reeds in Duitschland meer Fransche, Russische en Engelsche krijgsgevangenen dan de geheele mannelijke bevolking van de oorlogsvoerende landen. Zij hebben „overwonnen” tot aan het debacle, die zooals thans blijkt, nog lang niet erg genoeg was. Een verplettering was noodig geweest.

Het tot politieke waanzin geworden bewustzijn van den Duitscher, zijn versteend nationalisme, zijn gezagsonderdanigheid, zijn discipline-waanzin, dat alles maakt een proces, dat de boel grondig dooreenschudt, noodig.

Hoorderessen en hoorders!

Er was een oogenblik in de historie van Duitschland, waarop deze vervloekte Deutsche verwaandheid en reactie hadden kunnen worden gebroken, dat was in 1918! Er werd een halve revolutie gemaakt; een halve revolutie is erger dan een misdaad (evenals een halve waarheid erger is dan een leugen). Alle verdraaiing en sophisme ten spijt, de sociaal-demokratische leiders dragen er de schuld van

De letterkundige en historicus **Theodor Pli-**
vier zeide het: Men liet den keizer vertrekken,

generaals en bureaucratie blijven en de geestes-
sfeer doorrotten.

De krachtigste en scherpzinnigste vrouw, die Duitschland ooit bezat, Rosa Luxemburg, die door de Noskeschurken vermoord werd, heeft het onmiddellijk uitgeschreeuwd: „Deze halve revolutie zal nog menigmaal knagen aan het geweten der arbeidersklasse!” De sociaal-demokraten dragen de subjectieve schuld van deze politieke pestilentie. Zij zijn zelfs de slachtoffers van hun eigen politieke ideologie, het passivistische demokratisme.¹⁾

Men verschalkt een strijdende klasse, als het proletariaat, als men als politieke leider met een heerschende klasse in de stormperiode van haar bestaan, als een schooltheoreticus over een staatstheorie gaat discussieeren, alsof het niet zou gaan over het al of niet verder bestaan van een klasse en de verovering van de maatschappelijke orde van een andere klasse.

Laten wij echter nadrukkelijk verklaren, dat ook wij, uit moreele overwegingen en wegens gevaren, die daaruit vóór de politieke mentaliteit van den toekomstmensch kunnen voortvloeien, zouden wenschen, dat er een democratische ontwikkeling der krachten mogelijk was. Wij vereeren allerminst het geweld om het geweld, doch zoolang het materiele egoïsme nog versteend is, de menschen zich met geweld vastklampen aan hun macht en bezit, kan, om Marx' woord te herhalen, „het wapen van de kritiek de kritiek door de wapenen nog niet vervangen”.

De internationale sociaal-demokratie en vooral de Deutsche sociaal-demokratische partij bleken geestelijk in merg en been chauvinistisch besmet te zijn en leven in den waan, dat zij vreedzaam, langs staatstheoretischen en

¹⁾ Wij beoogen hier geen ontleding van dat spel, evenmin als de ontleding van de schijngeleerde demokratische theorie van de S.D.A.P.'sche partijleiders. Deze draagt echter dezelfde burgerlijke ideologie als die der Duitschers.

parlementairen weg het burgerlijke maatschappelijke organisme kunnen vervormen in een socialistische gemeenschap. Dat is een door en door utopisch en passivistisch demokratisme!

De Duitsch sociaal-demokratie, in 1918 aan het staatroer gekomen, heeft de revolutionnaire arbeiders brutaal vermoord. Zij heeft daarmee de revolutie zoo spoedig mogelijk willen likwidieren en zij, die zich Marxistisch noemt, volbracht daarmee juist datgene, wat Marx brandmerkte als het werk der kleinburgers, die de voltooiing van iedere revolutie belemmeren door haar tot rust en tot de oude orde terug te leiden, terwijl de taak is **haar een nieuwe orde te geven.**

Het is de heer Albarda, de leider van de Nederlandsche sociaal-demokratische partij, die een beroep doet op de Nederlandsche heerschende klasse om niet tot het uiterste haar tegenstand tegen de democratie op te drijven en toch te begrijpen, dat de extremistische richtingen de wereld naar een chaos moeten brengen! Dat is een gemoedelijk bedekt verzoek van een z.g. socialistische politicus om de democratie niet te vernietigen en kalmpjes te blijven marchandeeren over meer of minder! Dat is de koehandelpolitiek! Alsof dat van den „vrijen wil” der heerschende klasse afhangt in een periode, waarin alle teekenen wijzen op wegotting van de kapitalistische orde; alsof het bewustzijn van een kleine groep vertegenwoordigers der heerschende klasse niet juist bepaald en omgevormd wordt door haar maatschappelijk zijn; alsof de politiek en de ideologieën niet door het maatschappelijke zijn zouden worden bepaald, maar door de edele gevoelens der menschen!

Alle fascistische of nationaal-socialistische reacties zijn zijsprongen, omsluerde partijmiddelen, waarvan de heerschende klasse zich zal en moet bedienen om zichzelf voor den ondergang te behoeden. Marx schreef eens, de mensch is vaak het tegendeel van hetgeen hij

zich inbeeldt. Mussolini en Hitler verbeelden zich te leiden, maar zij worden geleid door de brutoeste reactie!

Naast deze wreede en ontaardende praktijk, die de sociaal-demokratische machtswaan en blufdemokratie aan de Duitsche arbeidersklasse heeft gebracht, rijst voor ons de afstootelijke praktijk van de nationaal-bolsjewistische politiek op. Zij richt het Duitsche, neen het wereldproletariaat, langzaam maar zeker ten gronde, indien de West-Europeesche arbeiders zich niet zoo spoedig mogelijk van de politieke en geestelijke voorgedij van de z.g. Russische bureaucratie ontdoen!

Het is politiek-historisch onaanvechtbaar, dat de sociaal-demokratische partij in Duitschland en elders aan haar eigen tegenspraak van kleinburgerlijke hervormingswaan en proletarische doelstelling ten onder moest gaan. Hiervoor is geen vergoelijking te vinden, doch men kan het dialektisch geschiedkundig bezien niet alleen als bewust en opzettelijk persoonlijk verraad beschouwen. Het is, ofschoon persoonlijke waan en materiele belangen daarbij een rol speelden, een misgroeid proces, van een partij der arbeidersklasse, wier gigantisch begin zoo glorievol was en die zoo smadelijk ineenstortte.

Dat kan men van de K.P.D. niet zeggen, dat mag men ook niet van het Russische stalinisme zeggen; omdat zij met een bewuste oppositie tegen bovengenoemd inzinkingsproces van de sociaal-demokratische gekomen zijn, omdat zij een z.g. wereldbevrijdende revolutionnaire oppositie geworden zijn, dragen zij het bewuste kenmerk van domheid of van verraad. Het Russische nationaal-socialisme, dat de arbeidersklasse van de geheele wereld opoffert aan haar nationale bureaucratistische groepsbelangen, draagt, zoowel door haar binnenlandsche klikdiktatuur als door haar buitenlandsche politieke gedragslijn tegenover het proletariaat, alle kenmerken van het Russische fascisme onder kommunistische vlag in zich.

Deze verschijnselen hier uitvoerig te bespreken, gaat niet, doch zij hebben bijgedragen deze pestilentie mogelijk te maken.

Ook hier kunnen wij niet herhalen, wat wij elders hebben ontleend, die tegenstellingen in dat z.g. kommunistische Russische proces, waarin de bureaukraten het socialisme of kommunisme in één land willen bouwen en waarvoor zij niet alleen jammer en ellende in Rusland zelf brengt, doch waarvoor zij overal de arbeidersklasse aan zich dienstbaar maken, al gaat zij daarbij in smart en smaad en onmacht ten gronde!

Ook daar verknoeit men Marx!

In het „Kommunistische Manifest” staat en daarop heeft Lenin zoo dikwijls gewezen: „Het socialisme is geen lokaal, noch nationaal, doch alleen een internationaal te verwezenlijken vraagstuk”. Het Russische nationaal-bolsjewisme leidde en moet nog iederen dag leiden tot politieke praktijken van zijn diplomaten, die zielkundig de arbeidersmassa afstooten. Het historisch nationaal-bolsjewisme — afgescheiden nog van het feit, dat de bureaucratie onder leiding van een boerenpatriot oppositioneele arbeiders bij honderden in gevangennissen vermoordt (à la Hitler en Goering) omdat zij de eerlijkste en stoutste leiders en denkers als Trotzky en Rakowski wil vermurwen — heeft zijn eigen economisch raderwerk in de war geschopt. Het denkt, dat het met zijn „vreugden rustpolitiek”, met het laten wapperen van de Hakenkruisvlag in het roode Rusland, niet zal worden aangevallen. Wij vermoeden, dat het geen 2 of 3 jaar meer zal duren of Rusland zal openlijk in een oorlog worden gewikkeld, die tot doel heeft het te verpletteren! En daar in Rusland denkt men, in het bezit van de wereldliteratuur van Marx-Engels, het dialectisch materialisme te kennen! O, wonderlijke dialectiek der kosmische elementen, wat speelt gij een titanisch spel met mensen en dingen!

Wat nog geen 16 jaar geleden het symbool

van hoop, de magneet van herleefd verlangen was, is thans gemerkt met het afgrijselijke ka-insteeken van dreigende vernietiging der wereldbeweging voor de bevrijding der arbeiders, dat is bevrijding der menschheid. En deze bevrijding der menschheid kan eerst de rassenhaat, klassenhaat, en geloofshaat doen verdwijnen.

Hoorderessen en hoorders!

Hoe gij de kaarten ook keert de Duitsche pestilentie, de wereldellende wordt beheerscht door de ikzucht.

De ikzucht is de schaduw van de ware menschelijkheid, die zich aan de gemeenschap, aan „allen” geeft, waaruit één voor allen en allen voor één groeit. De eeuwenlange geschiedenis heeft het persoonlijke eigendomstelsel gebracht, voor de menschheid uit de wildheid en barbary gekomen was tot het tijdperk der beschaving.

Met het eerste werktuig, de boomtak en de steen, ving zij haar strijd om het bestaan aan. Met het werktuig, het mooiste en edelste resultaat van denken en doen, begon zij haar ontslavingsstrijd tegen de machten der natuur.

En zie **nu** het werktuig!

Het schijnt de menschheid te vernietigen!

En toch zal het dat niet.

Prometheus is het symbool der strevende menschheid, die geketend aan de rots, zich loswringt, ondanks alles, om zijn roeping te vervullen! Door eeuwenlange smart en jammer zal ook de arbeidende klasse zich van haar ketenen ontdoen om zich te verlossen.

Het proces des levens is geweldig ineengestrengeld met krachten en invloeden, welke wij (alle mensen) niet veroorzaakt hebben.

Wij worden geboren en hebben onze opvoeding in een milieu van klassegeest, dat wij niet hebben gemaakt. Zoodra wij denkende en handelende mensen zijn geworden, geven wij door ons algemeen geestelijk werk het

cachet en scheppen de voorwaarden en elementen, die voor de toekomstige menschen het maatschappelijk en geestelijk materiaal vormen om weer verder te gaan. Wij hebben onze socialistische of kommunistische verlangens niet uit niets, uit de blauwe of bewolkte lucht gehaald, evenmin als onze groote voorgangers hun theorieën als gave van een onzichtbare macht hebben ontvangen, zooals de legenden ons willen doen gelooven van Mozes, die twee steenen tafelen met de precies geformuleerde wetten voor de Israëlieten en Joden van zijn God ontvangen zou hebben! Deze theorieën wist hij echter te formuleeren uit de hem omringende werkelijkheid, door de scherpszinnigheid van zijn geest!¹⁾

Zoo moet gij ook de gedrochtelijke theorieën van het fascisme en het nazidom leeren onderkennen.

Wij moeten afzien van een in alle onderdeelen uitgewerkt overzicht van de geschiedenis van het Italiaansche en Duitsche fascisme,

¹⁾ Wij hielden onze rede niet om het Joodsche volk als eenheid, als z.g. geloofsgemeenschap te verdedigen. Wij hebben slechts de geschiedkundige wording, ontwikkeling en het karakter van het Joodsche zoowel als van alle volken, niet uit hun religie, doch uit hun ethnologie, uit hun sociale en economische geschiedenis, willen verklaren.

De Joodsche kapitalisten en hun priester-aanvoerders leeren hun discipelen duldend; het zijn steeds de armen, die de ergste ellende van alle vervolging dragen.

Een historisch kenmerk van alle anti-semietische bewegingen in alle tijden (gelijk nu weer in Duitschland) is, dat men de groote geldmagnaten duldt en beschermt. Het zijn vooral de kleinburgers, de intellektueelen en de bezitloozen, die steeds het gelag betalen.

Een historisch voorbeeld dienaangaande vermeldt Dr. Izak Prins in zijn reeds genoemd boek over de Maranen, toen de Hollandsche staten de rijke specerijenkooplieden een vrijbrief gaven, doch voor de bezitloozen geen enkel égard hadden. Hadden deze laatsten nog de brutaliteit zich bij hun klassegenooten te scharen, zooals Pieter de Sousa zich bij de toenmalige revolutionnaire wederdoopers voegde, dan werden ze in de Schelde geworpen. Hetzelfde vertoont zich ook nu. Voor de anti-semietische opruiers ruikt het geld niet onwelriekend.

ofschoon voor het nauwkeurig kennen van het fascisme, dat door de helden van de wetenschap als een nieuw produkt van theoretische genialiteit eener nieuwe staatsgedachte, een nieuw cachet van de menschelijke kollektiviteit wordt beschouwd, de geschiedkundige ontwikkeling van de leidende personen als een Mussolini¹⁾ en Hitler niet onbelangrijk is.

Wat is het fascisme dan wel?

Men moet zich den geestestoestand indenken, die zich de laatste 20 jaren in Europa heeft genesteld. Een volkomen uitbeelding van dat bewustzijncomplex van deze periode vereischt boekdeelen.

Men zegt en dat is als algemeen economisch verschijnsel waar, dat de fascistische en nazilegioenen zich uit den middenstand rekruteeren.²⁾ Alle beschrijvingen van de geschiedkundige vorming van het Italiaansche en Duitsche fascisme bevestigen, dat de menschen, die zich bewust of onbewust tot deze beweging aange trokken gevoelen, sociaal-economisch verdrukten zijn.

Dat het onjuist is te beweren, dat het fascisme een nieuwe staatstheorie is, dat den klassestrijd der arbeiders moet en kan vervangen, blijkt zonneklaar als men weet, dat noch Hitler, noch Mussolini in het begin ook maar iets afwisten van hetgeen er zou moeten gebeuren. Was het niet Mussolini en zijn trawanten, die, toen de Italiaansche syndikalistische

¹⁾ Het zou voor een terzakekundige uit de school van Prof. Sigm. Freud's psycho-analytische wetenschap, een dankbaar werk zijn Mussolini's levensgang te onderzoeken. Typisch is, wat Adolf Saager in zijn boek „Mussolini ohne Mythos" meedeelt van een Italiaanschen beroepsmisdadiger, die Mussolini introduceerde in de vingertoppen-organisatie (imfallisti), waar de leden hun vingertoppen beschadigden om blijvende uitkeering te krijgen van de ongevallenverzekering. Zoo zijn er tientallen voorbeelden, die typisch het dubieuze en zelfs laffe karakter van Mussolini belichten.

²⁾ In het tijdschrift „De Nieuwe Weg" van Juli 1933 vinden wij een aantal cijfers van de beroepstelling, waaruit dit verschijnsel duidelijk spreekt.

arbeiders de fabrieken bezetten, ophitsten om haar bezet te houden? En was het niet Mussolini, die volgens Saager zeide: „Over het socialisme kan men diskuteeren, maar het Italiaansche socialisme is reaktionnair, absoluut konservatief.... Het bolsjewisme zal ons niet afschrikken, wanneer het de grootheid van een volk kan garandeeren en bewijzen kan dat zijn regiem beter is dan dat van anderen”. Daaruit blijkt, dat hij geneigd was mee te gaan met de geweldige golfslag van de toenmalige bolsjewistische beweging onder de Italiaansche arbeiders, dat hij zich van een klaar doel absoluut niet bewust was. Hitler bezat evenmin als Mussolini de kenmerken van een leider. De latere gebeurtenissen brachten hen tot de geleiden! Toen de Italiaansche bezetting van de fabrieken verliep, de geweldige holheid en misdadige zwakheid der reformistische sociaaldemokratie zich weer deed gevoelen, toen de bourgeoisie in Italië herademde van de angst, toen het verdrag van Versailles aan de Italiaansche bondgenooten een ontzuivering bracht, toen snoof Mussolini de nieuwe politieke mogelijkheden voor zijn doel: de machtsverovering!

Toen schaarde de verdrukte middenlagen, de nergens-plaats-vindenden, de uit de hogere burgerscholen geworpen intellectueelen en allen, die dreigden verpletterd te worden tusschen de sociale buffers van den klassenstrijd, tusschen de bourgeoisie en het proletariaat, zich in de fascistische troepen.

Onder de oude en verrotte demagogische leugen van „nationale eenheid” en „nationaal herstel” kwamen de politieke „leerstellingen” tot stand, vormde Mussolini zijn eenheid van arbeiders, middenstand en ondernemers. Toen de bezetting der fabrieken afgelopen was en de anti-klassenstrijdsfeer zich versterkte, kwam financieelen steun van bankiers en industrieelen voor de fascistten overvloedig (Saager).

Hoe zijn de economische toestanden van den middenstand ontstaan? Heeft Marx dan voor

niets zijn analyse van het kapitalistisch concentratieproces geschreven? Wie vermoordt de kleine winkelier? De socialistische theorie of de kapitalistische concurrentie? Wie ruineert de onder hypotheek- en pachtlast bezwijkende boer? De socialistische theorie of de bank- en landheervampieren? (Ja, vooral de eeuwen aan eeuwen geestelijk verstarde egoïsten, de boeren, zijn geschikte elementen om door den fascistischen rattenvanger gelokt te worden. Maar hebben de boeren geklaagd, toen zij in den oorlog de steden hebben uitgewoekerd met hun oorlogsprijzen?)

De middenstand, de kleine handelsmensen, winkeliertjes, de beroepssouteneurs van den staat (officieren, enz. en alles wat van militarisme leeft), de enorme schare, die door universiteiten en hooge burgerscholen uitgeworpen wordt, heeft een Januskop: het eene gezicht blikte naar de bourgeoisie, met het verlangen ook nog eens zoo te worden, het andere gezicht ziet de zwarte diepte van den ondergang; de concurrentie is de duivel, die hem beangst, hij gebruikt het proletariaat als cliëntèle, maar haat het omdat hij gesteund wordt en hij niet met het proletariaat gelijkgesteld wil zijn. Hij vormt voor de volksbedriegers, voor het politiek avonturisme van de nationaal-socialistische schavuiten het beste materiaal om door de reactie geëxploiteerd te worden.

Op den achtergrond van dat groote gebeuren bespiedt men steeds en altijd den strijd van de klassen. Overal schaarde zich de heerschende klasse achter hen, die voor de reactie het best geschikt zijn, zoo ook achter het fascisme. Het kapitalistische organisme is kapot; de economische en politieke pillendraaiers trachten met kinine-injecties het leven van dit doodzieke organisme nog wat te verlengen. Maar redden, verbeteren, blijvend vernieuwen, dat kunnen zij nooit. Uit de heerschende klasse stijgt de angst van het naderende bolsjewisme als de eenheid van de nationale saamhoorigheid ver-

broken wordt! Er is nog iets, hoorderessen en hoorders, de meeste sociaal-demokratische politiciers in Duitschland en elders schamen zich als zij voor vaderlandsloos worden uitgekreten. Dr. H. de Man zegt hierover in zijn brochure „Sozialismus und National-Faschismus” (Verlag Alfred Prohe, Potsdam 1931): „Het is een kenmerk van de intellectueelen, dat zij zich schamen als men hen van vaderlandsloosheid beticht en dat zij dan angstig uitroepen: wij zijn ook nationalist, maar beter dan gij”!

Het fascisme is niets anders dan een bedriegelijke beweging. Met weergalooze bedriegerijen heeft de Hitler-horde het Deutsche volk, middenstand en arbeiders, weten te bedriegen.

Otto Strasser, een van Hitler's voornaamste theoretische helpers in de verovering van de macht; **Strasser** was de journalist van het Nazidom. Hij publiceerde onlangs 'n gesprek, dat hij, vóór deze bende de macht had veroverd, met Hitler had gehad, waaruit onweersprekelijk de karakterloosheid dezer geheele beweging blijkt.

Strasser vroeg **Hitler** om eens zijn meening te zeggen over de arbeiders:

„De groote massa der arbeiders wil niet anders dan brood en spelen, zij heeft geen begrip van welk ideaal ook. Wij willen een selectie (auswahl) voor een nieuwen heerenstand, die daarvan overtuigd is, dat zij op grond van haar beter „Ras” het recht heeft te heerschen en deze heerschappij onverbiddelijk over de groote masse uitoefent en verzekert” (welk een genie!)

„Er bestaan geen andere revoluties dan die van het ras, er bestaan geen economische, geen politieke, geen maatschappelijke revoluties, maar er was steeds slechts een strijd tusschen lieden van lager „ras” tegen die van „een hooger ras”. (Bismarck was een „O” tegenover dezen Hitler!!!)

„Met welk recht verlangen die lieden deel aan het bezit of zelfs aan de leiding? De ondernemer, die de verantwoording voor de produktie heeft, verschaft ook brood aan den arbeider.

Zelfs komt het voor onze ondernemers nite op bijeenschrapen van geld aan, op weelderig leven, maar op de verantwoordelijkheid en van de macht. Zij kwamen door hun bekwaamheid aan de spits en op grond dezer selectie, die weer haar hooger ras-zijn aantoonde, hebben zij het recht te leiden. Gij (zich tot Strasser dan persoonlijk richtend) wil een onbekwamen bedrijfsraad, die van niets geen begrip heeft, laten meespreken; daartegen zal zich iedere fabrieksleider verzetten.” „Tusschen Kapitalisme en Socialisme bestaat slechts een schrijftafelverschil.”

„Ik wensch geen mede-bezit of mede-beslissing van de arbeidersklasse.”

Tot zoover uit dit onderhoud dezer twee Nazi-leiders, dat **lang** vóór de macht veroverd was, werd gehouden.

Is er zonneklaarder bewijs noodig, zoowel van de ten hemelschreiende domheid van dezen rekel (Hitler), als van het bedrog van de gelijk-schakeling, de samenwerking van de standen en klassen?

Brutaal-cynischer kan de demagogische smeerpöetserij niet worden belicht dan uit deze Hitlersche **abakabadra** (zinloos gebral) in theoretische ekonomie, politiek en geschiedwetenschap.

En zulk een geest-looze stumper wordt gedragen, beäureoold en bewierrookt, als een „genie”, als een staatsman, — het is de held rat uit het riool van ons tijdvak!!

Alle leuzen van nieuwe kollektiviteit van arbeiders, middenstand en heerschende klasse zijn niet anders dan het afschuwelijkste bedrog. Er is geen gelijkschakeling tusschen bezitters en bezitlozen mogelijk. Daarom haat men de Marxistische leerstellingen, omdat zij de wreede, onuitwischbare waarheid brandmerken. Het fascisme is de vrucht van de misdadige reformistische waan en praktijken der soc.-demokratie, mogelijk gemaakt door de waanzinnige politiek der kommunisten in West-Europa van de laatste

14 jaren. Het fascisme is de reaktionnaire politiek der heerschende klasse. Zijn legioenen worden gevormd uit de geestelijk verloren misdadigers, radeloos geworden hoofdarbeiders, angstig geworden groepen middenstanders, die geen uitweg meer weten en zich bij de rattenvangersbende aansluiten en uit arbeiders, voor wie het socialisme of het kommunistisme een gesloten boek is gebleven. De leiders worden door geld en eerezucht gedreven. Noch Mussolini, noch Hitler heeft blijk gegeven van eigen geestelijke capaciteit; zij worden voorwaarts gedreven, zij zijn de geleiden. Achter hen staan de militaire, politieke en geestelijke helden van de heerschende klasse.

Zij zullen den crisisdraak niet kunnen overwinnen, doch deze draak alleen, zonder den daadwerkelijken strijd der bewuste arbeiders, zal ook deze ratten niet overwinnen!

De sociaal-demokratische leiders trachten dien draak in toom te houden door beroepen op en smeekbeden aan de regeering om de wet, de grondwet te handhaven! Zij discussieeren met de Beëlzebub om den duivel te knevelen! Zij willen deze horde beteugelen met een beroep op haar moreele gevoelens, de overgeleverde tradities, terwijl deze horde bloed van hun bloed, geest van hun geest is.

Het fascisme, onder welk masker het zich ook vertoont, doet het vuile en misdadige werk voor de heerschende klasse, want ook achter de schelmenstreken van de Nazis, enz. werkt de klassenstrijd!

Voor den middenstand brengt het niets dan bedrog, omdat de kapitalistische concurrentie doorgaat. De warenhuizen met christelijke of Arische exploitanten zullen evengoed de bezitlooze, kleine winkeliers dooddrukken! De christelijke hypotheekgever of landheer zal den armen boer ook niet onderhouden.¹⁾

¹⁾ De beloften, waarmee de Nazi's de middenstanders en arbeiders gelokt hebben, zijn niets dan bedrie-

Voor de zogenaamde hoofdarbeiders kan het fascisme evenmin iets doen, hoogstens kan het een aantal nieuwe baantjes scheppen, waarvoor het geld weer opgebracht moet worden door dien beroerden middenstand.

Voor de arbeiders is het fascisme de arglistigste bedrieger en de vunzigste demagoog, die ooit de historie uit haar moerassen heeft geworpen. Het belooft den arbeiders: klassenvrede, dat beteekent vereeuwiging van laag loon, slechte levensverhoudingen, moreele minderwaardigheid, onderwerping aan den kapitaalheer en de militaire en politieke heerschappen. De liefde van het fascisme voor de arbeiders is de liefde van den aap, die de geliefde dooddrukt!

Slechts de meedoogenlooze strijd der arbeiders zal het fascisme op den duur kunnen vernietigen.

Het levensproces duurt langer dan wij leven, ook dat van het laaghartigste bedrog en arglistigste geweld der diverse fascistten en hun lastgevers. Wat wij thans beleven is een sociaal-zielkundig tusschenspel, weliswaar een droevig, treurig en zenuwschokkend tusschenspel, maar toch een tusschenspel, van wereldhistorisch standpunt beschouwd. De menschheid moet er door heen. Niet door bij de pakken neer te blijven zitten, niet door te bidden, maar door strijd en nog eens strijd.

Gij, arbeidersklasse, leert toch de groote en eenige waarheid: De bevrijding van de arbeiders-

gelijke voorspiegelingen geweest. Zij zouden de bankdirecteuren wel klein krijgen, hun reuzenwinsten, salarissen en tantièmes verminderen. En wat blijkt? De inkomens der bankdirecteuren bedragen evenals voorheen nog 80 à 100 duizend Mark per jaar! De bankdirecteuren kennen ook dat spel van lokaas uitwerpen; hun lokaas is het goud, dat zij de Nazibureaucraten voor oogen houden, waar deze op af trippelen als vliegen naar de honig. Het geld, dat stom is, maakt recht, wat krom is! De Duitse wet tegen „Vorspiegelung von falschen Tatsachen" wordt door de Nazi's in den politieken handel niet toegepast, anders zaten er reeds honderden van hen in de bajes.

dersklasse kan en moet alleen door de arbeiders zelf volbracht worden! Laat u niet terugdringen of trappen. Laat u niet verlokken door het zoet gefluit der bedriegers. Verzet u!

Deze strijd kan kort of lang duren. Trotzki schreef terecht: „Wat beteekenen tien, twintig of meer jaren op de wijzerplaat der wereld-historische klok?”

Moed, stoutheid, weten, klaar besef en volharding, dat is het, dat wij van u eischen. Dan is, wat er ook gebeure, de wereld aan ons, aan geheel de menschheid. Trotz alledem!

Een kort nawoord.

Tijdens het verschijnen van dit geschriftje als feuilleton in „De Arbeid” werden mij door arbeiders verschillende vragen en verzoeken tot nadere uitlegging gedaan. Men moet echter begrijpen, dat wij niet beoogden een uitgebreid boek te schrijven en dus niet alle kwesties konden aansnijden.

Enkele dezer vragen willen wij nog aanstippen, doch slechts in telegramstijl.

„Waarom heeft Mussolini voor zijn fascistischen heilstaat de Joden niet aangegrepen?”

a. Omdat Mussolini die „zondebok” (zijn eigen benaming voor den waanzin van zijn Duitse vrienden) niet noodig had. In Italië zijn slechts 50 à 55 duizend Joden op de geheele bevolking. Ofschoon velen van hen vooraanstaande plaatsen innemen in intellectuele kringen, zelfs in den grooten fascistischen raad, velen in den handel werkzaam zijn, hebben zij toch geen overwegenden socialen en politieken machtsinvloed.

b. Italië had en kent wel anti-semietische stroomingen. Zelfs een anti-semietisch tijdschrift „Vita Italiana” en Mussolini zelfs heeft nu en dan het zoogenaamde „rassen-probleem” aangesneden, maar hij had deze politieke vuilnis niet noodig voor de bereiking van de machtsverovering. (Zie hiervoor het

pro-fascistische Duitse boek van J. W. Mannhardt „Der Faschismus”, pag. 178-179.) Had hij dit middel wel noodig gehad, dan had hij het zeker gebruikt.

Een tweede vraag luidde als volgt: „Wat bedoelen toch de lieden als de bekende heer Ed. Gerzon met hun aanmaning, dat de Joden zich buiten het openbare leven moeten houden?”

Dit is een zelfvernederende theorie, die uit angst voortspruit. Deze opvatting is laf, eerloos en onmenschelijk. Met een variant op Shylock's woorden voor de balie van Venetië: „Gij beneemt mij de middelen om te leven, beneemt mij dan ook het leven”, zeggen wij: „Indien gij ons als menschen het recht ontnemen wilt aan het hoogste en edelste wat de menschen kunnen volbrengen, de bevrijding der menschheid van ellende, jammer en onkunde, te werken, dan is het beter en oprechter, dat gij ons vernietigt. Wij laten ons niet degradeeren tot den derden of vijfden rang.”

De andere vragen zouden een nieuwe brochure vereischen over de bedriegelijke reformistische politiek van „het kleinste kwaad”, die juist een der factoren was, die het fascisme de gelegenheid gaven door te slaan. Het S.D. A.P.-sche urgentieprogram, dat over 25 jaar, indien de verhoudingen gelijk blijven, nog dezelfde „urgentie” zal hebben, vertoont alle kenmerken van een „verdrag” met Colijnsche verlangens en Colijnschen geest. Over de brochure van Duys zeggen wij hier geen woord. Wat zijn collega's hem kwalijk nemen is niet **wat** hij zeide en **wat** hij wil, maar dat hij het uitsprak. Volgens het befaamde recept van den vroegeren Duitschen leider Ignaz Auer: die dingen zegt men niet, men doet ze!

Lijstje van veel voorkomende vreemde woorden.

Demon: kwaad of slecht element. In het joodsch-gedachtenleven wordt nog een woord gebruikt, dat „Asjmedei” heet en is een oer-Perzisch woord en van **Asmedvae** afkomstig is en kwade demon of de kracht van het kwade beteekent.

Dialektiek: leer van de tegenstellingen in de natuur en al-geheele leven van levende wezens. Wijsgeerig wordt deze wereld- en levensbeschouwing zóó uitgedrukt: alles wat groeit, vergroeit, om in een nieuwen vorm enz. te voorschijn te komen. In één formule gezegd: alles heeft haar these (stelling); **anti-these** (tegenstelling) om in een **synthese** (samentelling) te vermelten.

Ethnologie: leer van de geschiedkundige zeden, gebruiken, levenselementen der volken.

Empirisch: levensopvatting en leerstelling, waarbij „de ervaring” de grondslag van het levensinzicht vormt.

Equivalent: gelijkwaardigheid.

Ideologie: levensbeschouwing waarbij de afgetrokken **idee**, het menselijk vernuft en verstand als de **voornaamste** bewegingsfaktor wordt beschouwd.

Mezozze: een door de Joden voor de godsdienstige ritus gebruikt en aan de deurpost van de woning bevestigd blik buisje, waarin een perkament blaadje met een gedrukte of beschreven bijbel-spreuk enz. is geborgen.

Subjektisme: het persoonlijke element als middelpunt van alles beschouwende.
Subjectief: persoonlijk.

Rationalisme: leerstelling, waarbij men de ervaring en rede, het werkelijke leven zonder vèr bovenzinnelijke gedachten doorschouwt en aanvaardt.

Satanisch: duivelachtig.

Sadisme: wreedaardig.

Thephilim: leeren koorden, welke de geloovige en aan zijne godsgebeden getrouwe Israëliet voor ochtendgebed gebruikt.

Utopisme: afkomstig van utopie: nergens. De groote 16e eeusche socialistische denker, **Thomas Morus**, schreef een boek: „Utopia”: Nergensland. Voor het meerendeel wordt het woord en begrip „utopisch” begrepen in dezen zin: **droomende verbeelding.**

De text van de aan K. Kautsky ontleende beschouwing zijn uit de vertaling van diens werk „De oorsprong van het Christendom”, vertaald door **Dr. Herman Gorter**. Uitgave S. L. van Looy.

